

Nacht.

Het is nacht. Jimmy, 27, is van huis weggelopen en in het bos beland. Zijn vriendin van 8 jaar, Liza, heeft hem bedrogen en in een vlaag van woede heeft hij haar geslagen en op de grond geduwd. Toen hij zag dat ze niet meteen wakker werd, schrok hij zo dat hij het bos in is gewandeld, uit angst voor de confrontatie met de werkelijkheid.

Jimmy staat voor het bos en twijfelt zichtbaar of hij de duisternis in moet gaan.

[Jimmy]: Het is donker. En ik voel me eindelijk alleen. Maar ik ben niet alleen. Achter de donkere gordijnen van de schaduw verstoppt zich van alles, dat weet ik. Maar ik zie het niet. Dus hier kan ik me alleen voelen met mijn gedachtes. Hier. In de schuilplaats die het duister biedt. Er is hier... onzichtbaarheid. Anonimiteit en ontkenning. Ik kan hierin verdwijnen, als in een soort tweede wereld, recht tegenover de dag. Als een wederhelft, een duister alter-ego. Een tweede persoonlijkheid. Monsterlijk en instinctief.

Hier zijn geen toeschouwers. Geen getuigen. Geen medeplichtigen. Ik. En ik alleen. Ik voel me vies. Alsof ik iets beestachtigs heb gedaan. Iets tegennatuurlijks dat juist zo goed voelde.

[loopt het bos in, af]
[terug op, staat stil]

Mijn voetstappen vermalen steentjes en landen op gras. Het gras dat haar groene kleur verliest. De maan verdwijnt achter de wolken en grenzen wegen paden vervagen. Alles wijkt voor mijn voetstappen. En toch heeft alles nog steeds een eigen wil. Muggen, vliegen, mieren, vleermuizen; de natuur gaat nog altijd onverstoord zijn eigen gang en o wee als je jezelf erboven waant; de hoogste hybris brengt de zwaarste straffen met zich mee. De nacht laat zich niet temmen of overstemmen. Je staat machteloos tegenover de nacht. Een pion in het schaakspel van het duister. Je dient een hoger doel. Eigenbelang bestaat niet langer en maak jezelf ook vooral niet wijs dat jij ertoe doet. De nacht is het grote geheel. Je valt in het niet. Hoe kan je ook anders? Een nietig mens, uit de wereld van het daglicht, dat de nacht altijd heeft gemeden. Onderdrukt door de donkere grens boven de toppen van de bomen.

[loopt af, terug op en gaat zitten]

De bomen aan de kant van het veld laten zich meevoeren met de sterkste onzichtbare kracht die de donkere kant van de planeet kent. Want zij die vogels draagt, zaadjes plant en bomen aait, maakt haar geluid als de wereld slaapt. Ze steelt de show, met de bomen en bladeren als spelers in het duister zet ze iedereen op zijn plek. [pauze] In het duister. Kwetsbaar. Open. Klaar om te verdwijnen. Wie valt het op? Te donker. Te zwart. Allesopslokkend en allesomvattend. Het verleden en de toekomst vallen in het niet; ze doen er niet meer toe. Ook de maan verschuilt zich vannacht. De wind niet sterk genoeg om de wolken voor haar weg te blazen.

[staat op, gaat rondlopen]

Ik luister naar de geluiden. Geritsel, gefruitsel, gezoem. De wereld waar de schaduw de overhand heeft, biedt ruimte voor de symfonie van het versholene. Gehum, voetstappen en vliegtuigen. De enige herinnering aan die andere wereld is het vliegtuig dat overvliegt. [pauze] Maar die wereld is weg. En met die wereld ook... Liza. [begint licht te trillen] Wat er is gebeurd... het maakt niet meer uit. De nacht heeft alles nietig verklaard.

[van trillen naar een soort trance, tempo versnelt]

Het donker biedt ook perspectief want er is niets en toch oneindig veel, misschien niet om te zien maar om te voelen. Te woelen, binnen en buiten, zacht en met geluiden. Niet achteromkijken, niets te zien maar sta stil en verdwijnt. Je bent niet meer, je kleurt niet meer, je omgeving leeg. Zonder zicht geen gedachtes en hoofd op 0. Gaan. Doorgaan. Waarheen maakt niets uit, overal is hetzelfde onderscheid kwijt. Iedereen gelijk.

[lange stilte, bijkomen. Loopt af en weer op.]

Door Jonathan Veenhuijsen
jonathan.2000@live.nl

De stilte voelt veilig, de kou beschermend. Ze zorgen ervoor dat ik alleen ben maar niet kwetsbaar. De kou als een warme deken om me heen en het donker dat onbekenden onzichtbaar laat, waardoor niet zien en niet weten juist geruststellend wordt.

In de verte zie ik vanuit het bos op de akker licht branden. De aanwezigheid van een levende wereld anders dan mijn eigen in dezelfde duisternis stelt me gerust. Straks komt de zon op; wordt het licht en komt alles terug. [rent af]